

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522010570
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3522010570.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom D., E. XXXX/XX, trestne stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 19. júna 2024 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, zo dňa 22. novembra 2023, sp. zn. NM-2T/143/2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku sa zrušuje napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B. C.

odsudzuje

podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému podmienene odkladá výkon trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, zo dňa 22. novembra 2023, sp. zn. NM-2T/143/2022, bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinným zo spáchania skutku právne posúdeného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„dňa 11.02.2022 v presne nezistenom čase, asi okolo 21:00 hod., v obci D., v byte obytného domu č. 1280/10, bezdôvodne fyzicky napadol svoju priateľku F. G. (v čase skutku priezviskom H.) tak, že pri tom, ako sedela na gauči v obývacej miestnosti, ju opakovane udrel rukou do oblasti tváre, na čo sa táto začala slovne brániť, v dôsledku čoho začal byť agresívnejší a znova ju opakovane udieral päťou do oblasti tváre, po čom poškodená spadla na zem, kde ju chytil za vlasy a ťahal ju po miestnosti v byte a pri tom ako ležala na zemi a bránila sa, ju viackrát kopal do oblasti tváre, rebier a nôh, popri tom jej vulgárne nadával, v dôsledku čoho utrpela zranenia zlomeninu dolnej steny očnénice vľavo, pomliaždeninu s krvnou podliatinou okolo ľavého oka, pomliaždeninu s krvnou podliatinou okolo pravého oka, zlomeninu nosných kostí bez posunu, tlakové poškodenie - pomliaždenie blany bubienka ľavého ucha, pomliaždenie hrudníka na ľavej strane, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní do 35 dní a dobu obmedzenia v bežnom spôsobe života v trvaní do 28 dní.“ Za to bol okresným súdom odsúdený podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného

zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň okresný súd obžalovanému uložil podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej spoločnosti DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s., IČO 35 942 436, so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, škodu vo výške 1389,08 eur.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu v zákonnej lehote odvolanie.

Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajoba v dôvodoch odvolania uviedla nasledovné:

„Dňa 22.11.2023 bol na hlavnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. značkou NM-2T/143/2022 v trestnej veci obžalovaného B. C. pre prečin Ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na základe ktorého bol obžalovaný uznaný za vinným, že v presne nezistenom čase dňa 11.02.2022 asi o 21:15 hod. v obci D., v byte obytného domu č. 1280/10 bezdôvodne napadol svoju priateľku F. H. tak, že pri tom ako sedela na gauči v obývacej miestnosti ju opakovane udrel päťou do oblasti tváre, na čo sa táto začala slovne brániť, v dôsledku čoho začal byť agresívnejší a znovu ju udieral päťou do oblasti tváre, po čom poškodená spadla na zem, kde ju chytil za vlasy a ťahal ju po miestnosti v byte a pri tom ako ležala na zemi a bránila sa, ju viackrát kopal do oblasti tváre, rebier a nôh, popri tom jej vulgárne nadával, v dôsledku čoho utrpela zranenia zlomeninu dolnej očnénice vľavo, pomliaždeninu s krvnou podliatinou okolo ľavého oka, pomliaždeninu s krvnou podliatinou okolo pravého oka, zlomeninu nosných kostí bez posunu, tlakové poškodenie - pomliaždenie blany bubienka ľavého ucha, pomliaždenie hrudníka na ľavej strane, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní najmenej 28 dní a obmedzenia v bežnom spôsobe života najmenej 14 dní. Obžalovanému bol uvedeným rozsudkom okrem iného uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok nepodmienečne, pričom podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený do ústavu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bolo uvedeným rozsudkom súdu obžalovanému uložené podľa § 73 ods. 2 písm. d) ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a povinnosť nahradiť spoločnosti DÔVERA ZDRAVOTNÁ POISŤOVŇA, A.S. škodu vo výške 1.389,08 eur. Dňa 22.11.2023 som podal na hlavnom pojednávaní proti všetkým výrokom vyššie uvedeného rozsudku v súlade s ustanoveniami § 306 a nasl. Trestného poriadku odvolanie v prospech obžalovaného, pričom bližšiu špecifikáciu dôvodov podania odvolania som sa zaviazal doplniť v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku Okresného súdu Trenčín v trestnej veci vedenej pod sp. značkou NM-2T/143/2022, ktorý mi bol doručený dňa 25.01.2024.

Prostredníctvom tohto podania odôvodňujem odvolanie proti rozsudku nasledovne:

Z obsahu vyššie uvedeného odvolania vyplýva, že toto aj vzhľadom na priebeh hlavného pojednávania či prípravného konania smerovalo proti všetkým výrokom vyššie uvedeného rozsudku súdu.

Dôvodom pre podanie tohto odvolania je predovšetkým konštatovanie súdu v odôvodnení rozhodnutia, že na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že „Vina obžalovaného je preukázaná uceleným radom vykonaných dôkazov, ktoré na seba logicky nadväzujú a tvoria ucelenú reťaz, menovite je tvorená výpoveďou samotnej poškodenej, ktorá vypovedala, že jej zranenia spôsobil obžalovaný a popísala jeho konanie, pozostávajúce z fyzického útoku (facky, údery päťou a po jej páde na zem aj kopanie do jej tela) sprevádzaného aj verbálne (nadávaním), na ktorú nadväzuje znalecký posudok MUDr. Suchánka modifikovaný jeho doplnením a výpoveďou znalca MUDr. Suchánka. Ten pre súdom zotrval na svojom modifikovanom (doplnenom) znaleckom posudku a jednoznačne sa priklonil k výpovedi poškodenej, že zranenie jej bolo spôsobené obžalovaným a tento svoj záver aj vysvetlil tým, že vzniknuté zranenia sú typické pre fyzické napadnutie, hlavne zranenia na tvári a aj poranenie bubienka ucha je typické po údere päťou, pretože iným spôsobom než rukou, nie je toto poranenie možné.“

Ďalej súd uviedol, že „Keďže v byte obžalovaného sa okrem obžalovaného a poškodenej nikto iný nenachádzal, čo vyplynulo z iných výpovedí, je bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že útočníkom, ktorý spôsobil poškodenej znalcom MUDr. Suchánkom konštatované zranenia, je obžalovaný.“

Mám za to, že takéto odôvodnenie rozsudku vychádza z podstatných chýb, ktoré vydaniu rozhodnutiu predchádzali, najmä pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, vrátane skutočnosti, že podľa môjho

názoru sa súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre riadne zistenie skutkového stavu, v dôsledku čoho vznikajú pochybnosti o správnosti skutkových zistení.

Na tomto mieste považujem za potrebné uviesť, že súd v odôvodnení rozsudku vytvoril vlastný priebeh celej udalosti, nakoľko tento nereflektuje ani výpoveď poškodenej, obžalovaného či ostatných svedkov vypočutých v priebehu konania pred súdom. Dokonca si dovoľíme tvrdiť v nadväznosti na priebeh výpovede znalca E. I., že aj jeho názory prezentované na hlavnom pojednávaní nereflektujú názorom uvedeným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku zo dňa 22.11.2023. Som toho názoru, že vo svetle vyhodnotenia tohto odvolania je potrebné sa riadne oboznámiť aj s výpoveďou znalca E. I. vo forme jej vypočutia, nakoľko súdom zhrnuté názory v odôvodnení rozsudku nezodpovedajú konštatovaniam a hodnoteniam zranení poškodenej, resp. priebehu ich vzniku.

Na tomto mieste uvádzam, že žiadny z vykonaných dôkazov nepotvrďuje, že by poškodená utrpela ujmu na zdraví v rozsahu, v ktorom sa kladie obžalovanému za vinu v dôsledku konania obžalovaného. Nikto fyzický kontakt obžalovaného a poškodenej nevidel.

V nadväznosti na vykonaný dôkaz výsluch svedka J. C. uvádzam, že tento opakovane uviedol, že poškodená či už priamo na mieste ale aj následne v jeho rodinnom dome žiadala, aby sa mohla vrátiť za obžalovaným. Rovnako poškodená nemala po príchode záujem z údajného miesta činu odísť, skôr bolo cieľom svedka J. C. a jeho manželky K. C. týchto od seba oddeliť, nakoľko nevedeli čo sa vlastne na mieste stalo. Odmietala akékoľvek ošetrovanie, nevidela na to dôvod, nesťažovala si na bolesť (napriek zlomenine nosa a očnénice) a jej ujma na zdraví sa podľa vyjadrení svedka nezhodovala so zraneniami, ako sú tieto dokumentované v spise a to napriek skutočnosti, že svedok bol s poškodenou prakticky 4 hodiny po tom ako sa skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, stal. Svedok má do času odchodu poškodenej z jeho domu vedomosť len o opuchu pravého oka, o žiadnych iných zraneniach nevie. Na tomto mieste opätovne poukazujem na zvukový záznam výpovede svedka J. C., ktorý skutočne presne aj s odstupom času vedel popísať mnohé detaily vrátane ujmy na zdraví poškodenej, kedy sa svedok jednoznačne vyjadril, že ľavé oko mala poškodená čisté, teda bez akýchkoľvek známok ujmy na zdraví a rovnako si nespomenul na čokoľvek súvisiace so zlomeninou nosa či očnénice. Naopak, veľmi zreteľne si spomínal na jasné a žoviálne prejavy poškodenej.

Obdobne vypovedal aj svedok K. C., rovnako verifikovala stav a žiadosti poškodenej o vrátenie sa späť k obžalovanému, čomu chcela aj s manželom J. C. brániť. Táto vo svojej výpovedi uviedla, že po príchode na miesto nemala obavy o zdravie či obžalovaného alebo poškodenej ale skôr o pokoj v bytovom dome, kde malo dôjsť ku skutku, nakoľko podľa toho ako sa poškodená správala a ako po zdravotnej stránke vyzerala, nemala na to dôvod. Svedok K. C. prakticky identicky hodnotila opis zranení poškodenej, ako tieto hodnotil svek J. C., a to napriek skutočnosti, že poškodená od nich z domu odchádzala až po 01.00 v noci, teda približne 4 hodiny po tom, čo sa skutok mal stať.

Svedok E. B. ku skutku uviedol, že dôvodom privolania otca obžalovaného bola primárne skutočnosť, že nechcel riešiť vyhadzovanie poškodenej, nakoľko o toto ho bol v minulosti obžalovaný vzhľadom na jej správanie viackrát poprosiť. Rovnako sa tento vyjadril, že auto poškodenej bolo odvezené z pred bytového domu v noci po tom, čo sa skutok stal, a to asi okolo 01:30 hod.

Následne v priebehu konania vypovedal svedok L. C., ktorý aj s odstupom času si pamätal, že samotná poškodená bez akéhokoľvek nátlaku uviedla, že zranenie jej nikto nespôsobil, že si môže za to sama. Tvrdila priamo na mieste, že jej obžalovaný nič nespravil a na mieste ani neexistoval žiadny dôvod prečo by si mali ako privolaná hliadka spájať nejakú jej ujmu na zdraví s konaním obžalovaného. Nevedel identifikovať ujmu na zdraví, nakoľko na mieste mala len začervenanú škrvnu pri oku. Poškodená podľa svedka nepovažovala za potrebné dať sa ošetriť.

Obdobne ako svedok L. C. vypovedal aj svedok K. C., ktorý k zraneniam poškodenej uviedol, že táto si ich mala urobiť už pred tým. V ostatnom prakticky vypovedal identicky ako svedok C. a jeho výpoveď a postrehy po príchode na miesto fakticky potvrdil. V neposlednom rade je potrebné uviesť, k výpovediam svedkov L. C. a svedka K. C., nakoľko títo by podľa tvrdení znalca E. I. v čase ich prítomnosti na údajnom mieste činu mali vidieť zranenia poškodenej, nakoľko približne po hodine by tieto vyzerali tak, ako je to dokumentované na čl. 8 vyšetrovacieho spisu. Opätovne však zdôrazňujeme, že privolaná hliadka policajného zboru neevidoval žiadny dôvod prečo by si mali spájať nejakú jej ujmu na zdraví s konaním obžalovaného.

Na tomto mieste uvádzame, že podľa vyjadrení svedkov L. C. a K. C. vyplýva, že ako príslušníci Policajného zboru SR vyslaný na miesto sa zdržali približne 30 minút až 1 hodinu, z čoho vyvodzujem záver, že z miesta činu odchádzali približne 1,5 hodiny po tom ako sa mal skutok kladený obžalovanému za vinu (hliadka prišla cca 10 minút po tom, ako je privolala K. C., ktorá s manželom prišla na miesto po telefonickom dohovore s E. B.).

Záverom je potrebné sa dotknúť výpovede svedka H.. Jeho výpoveď považujem za účelovú a nedôveryhodnú, dokonca sa domnievať, že jeho cieľom bolo navodiť majetkový prospech pre poškodenú ako jeho sestru. Dôvodom pre toto tvrdenie je predovšetkým skutočnosť, že tento nesprávne identifikoval miesto, kde bol poškodenú vyzdvihnúť, nevedel uviesť, čo sa vlastne malo stať na mieste a rovnako ani skutočnosť, akú ujmu na zdraví mala poškodená utrpieť, a to napriek skutočnosti, že s touto mal byť v bezprostrednom kontakte po tom, čo túto vyzdvihol u rodičov obžalovaného. V nadväznosti na výpoveď svedka H. poukazujem aj na výsluch znalca E. I., ktorý pre súdom uviedol, že vzhľadom na dokumentovaný stav poškodenej táto nebola schopná šoférovať, na i napriek tomu svedok H. uviedol, že táto išla sama autom na pohotovosť.

V neposlednom rade si dovoľím poukázať aj na základe rozporu výpovede poškodenej F. G. (v čase spáchania skutku Kapušovej), ktorá najskôr uviedla, že uplynula nejaká doba a na nejaké detaily si nespomenie, avšak následne dostatočne presne popísala priebeh udalosti. Faktom však je, že jej výpoveď nekorešpondovala časovo ani vecne s výpoveďou ostatných svedkov, kedy napríklad uviedla, že skutok sa mal stať okolo 22.00, pričom brat J. H. pre ňu mal prísť asi o 30 minút. Uvedené je možné verifikovať napríklad aj dopytom u telekomunikačného operátora a čase komunikácie poškodenej z tel. č. XXXXXXXXXXXX s J. H.. Rovnako je vylúčené, aby poškodená vyhotovovala fotografie okolo pol noci v mieste bydliska jej brata, nakoľko tam vzhľadom na priebeh udalostí a výpovede svedkov nemohla byť. Z uvedeného je zrejmé, že poškodená si nepamätá na priebeh celého večera a jej výpoveď v tomto smere treba hodnotiť ako tendenčnú a nedôveryhodnú.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by priamo preukazoval spôsobenie ujmy na zdraví obžalovaným tak, ako mu je toto kladené v obžalobe. Nebola preukázaná akákoľvek príčinná súvislosť. Ohľadom ujmy na zdraví poškodenej existuje množstvo nejasností a pochybností, pričom v takomto prípade je podľa môjho názoru potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“, ktorá ako taká je neodmysliteľne spojená so zásadou prezumcie nevinoty.

S vzhľadom na vyššie uvedené sa nedá vylúčiť, že ujma na zdraví v rozsahu, v akom sa kladie obžalovanému za vinu, nemusela byť spôsobená obžalovaným. Pritom netreba prihliadať len na opuchy a zafarbenia, ale predovšetkým na fraktúru nosa či očnénice. Poukazujem na skutočnosť, že samotný znalec MUDr. Suchánek popísal bolesti a následky pri týchto druhoch zranení, avšak žiadne z týchto nebolo zistené žiadnym zo svedkov vypočutých v priebehu konania pred súdom.

K zraneniu poškodenej je potrebné uviesť, že aj samotný súd v odôvodnení rozsudku zo dňa 22.11.2023 uvádza, že E. I. uviedol: „Zlomenina nosa bez posunu vyvolala opuch nosa a zakrvácanie a krvácanie z nosa. Celkovo utrpela pomliaždeniny - monokle. Už po 1 až 2 hodinách po útoku mohla poškodená vyzerať tak, ako na tej fotografií (strana 34 znaleckého posudku).“

S poukazom na uvedené však uvádzame, že obžalovaný, poškodená či ktorýchkoľvek zo svedkov neuviedol vo svojej výpovedi čo i len zmienku o krvácaní z nosa či opuchu nosa, pričom je zrejmé, že po krvácaní by muselo zostať niekoľko stôp, krv by musela byť viditeľná, čo by vedeli potvrdiť nie len svedkovia J. C., K. C. či E. B. ale aj privolaní príslušníci Policajného zboru SR L. C. či K. C..

Mám za to, že o skutočnostiach preukazujúcich rozsah spôsobených zranení tak ako sú konštatované E. I. obžalovaným neexistuje jediný dôkaz, nakoľko prakticky všetci svedkovia potvrdzujú, že poškodená mala len opuchnuté jedno oko, pričom ani samotná poškodená sa na miesto privolanej policajnej hliadke nesťažovala na akékoľvek iné ďalšie zranenia, čo fakticky spochybňuje spáchanie skutku obžalovaným tak, ako sa mu tento kladie za vinu v obžalobe. V tejto časti je podľa môjho názoru rozsudok nepreskúmateľný a nerefektuje vykonané dôkazy, nakoľko sme toho názoru, že zranenie v rozsahu nad opuch oka sa mohli stať kedykoľvek po odchode poškodenej z domu J. a K. C..

V neposlednom rade, pre prípad, ak by sa súd nestotožnil s našou vyššie uvedenou argumentáciou, považujem za potrebné sa vyjadriť aj k uloženiu trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok nepodmienečne. V súvislosti s ukladaním trestov a ochranných opatrení v predmetnej trestnej veci mám za potrebné dať do pozornosti najmä nasledovné ustanovenia Trestného zákona:

a) podľa § 31 Trestného zákona sú sankcie tresty a ochranné opatrenia, ktoré sú právnym následkom spáchaného trestného činu alebo činu inak trestného. Trest je ujma na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach odsúdeného, ktorú môže uložiť páchatelovi len súd podľa tohto zákona za spáchaný trestný čin. Ochranné opatrenie je ujma na osobnej slobode alebo majetku odsúdeného alebo inej osoby, ktorú môže uložiť len súd podľa tohto zákona v záujme ochrany spoločnosti pred trestnými činmi alebo činmi inak trestnými.

b) podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby

viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

c) Podľa § 35 ods. 1 Trestného zákona Ochranné opatrenie možno uložiť páchatel'ovi trestného činu buď popri treste, alebo aj pri upustení od potrestania páchatel'a, ak ochranné opatrenie zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchatel'om účinnejšie ako trest.

Aj vzhľadom na uvedené preto musím vysloviť názor, že súd sa pri ukladaní druhu a výmeru trestu, resp. ochranného opatrenia obžalovaného B. C. nesprávne prihliadol na stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, mieru zavinenia, pohnútky, osobu páchatel'a, na okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu, na účel trestu, ako aj na možnosti nápravy jeho osoby ako páchatel'a trestného činu.

Pre účely trestného konania po vyhlásení rozsudku bol vypracovaný znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, a to konkrétne znalcom MUDr. Slávkou Lenerovou, znalecký posudok, so záverov ktorého vyplývajú predovšetkým nasledovné zistenia:

- obžalovaný v čase spáchania skutku trpel duševnou poruchou, ktorú si sám navodil požitím alkoholu - jednoduchou opitnosťou ťažkého stupňa pri Syndróme závislosti od alkoholu
- stav obžalovaného je možné pozitívne ovplyvniť protialkoholickou liečbou - ústavnou protialkoholickou liečbou.

V nadväznosti na trest uložený obžalovanému B. C. je podľa môjho názoru potrebné poukázať na fakt, že uložený trest rozsudkom prvostupňového súdu nezodpovedá zásadám ukladania trestov a ochranných opatrení, ako aj účelu trestu ako takému.

Z vyššie uvedeného znaleckého posudku E. M. je zrejmé, že ak má súd za cieľ dosiahnuť zabráneniu páchatel'ovi v ďalšom páchaní trestnej činnosti, nie je potrebné aby mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ale predovšetkým je potrebné uložiť mu ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou, pričom aj ten druh ochranného liečenia zahŕňa obmedzenie v osobnej slobode obžalovaného.

Vzhľadom na osobu obžalovaného v danom prípade mám za to, že by bolo vhodnejšie, aby bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody, ktorý by bol v súlade s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému podmienene odložený so skúšobnou dobou, prípadne aby bol obžalovanému v súlade s ustanovením § 51 a nasl. Trestného zákona podmienene odložený s probačným dohľadom. Zároveň by podľa môjho názoru malo byť obžalovanému uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulatnou formou podľa ustanovenia § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, pričom takto uložený trest a ochranné opatrenie by zabezpečilo všetky účely trestu.

Ukladanie trestu tak, ako toto vyplýva z rozsudku súdu zo dňa 22.11.2023 s poukazom na nepriamu recidívu považujeme za nevecné ale predovšetkým za rozhodnutie neprimerane prísne vzhľadom na osobu páchatel'a. Domnievame sa, že takýmto spôsobom by bol obžalovaný vystavený strate zamestnania, resp. príjmu, čo by sa veľmi prísne a nevhodne odzrkadlilo na jeho ďalšom zaradení do spoločnosti po vykonaní trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného navrhujem, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. značkou NM-2T/143/2022 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie prejednanie.“

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor do konania verejného zasadnutia na krajskom súde písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného, prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba navrhla odvolaniu obžalovaného vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“), na podklade podaného odvolania obžalovaného na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutého výroku o vine a treste rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom

odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z podaného odvolania a jeho vyššie citovaných dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že obžalovaný podaným odvolaním namieta nesprávnosť hodnotenia dôkazov okresným súdom, na základe ktorého hodnotenia okresný súd dospel ku skutkovým záverom vo vzťahu k vine obžalovaného, nenaplnenie pojmových znakov trestného činu v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Z dôvodov podaného odvolania vyplýva, že obžalovaný namieta aj neprimeranú prísnosť uloženého trestu odňatia slobody a spôsobu jeho výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Pokiaľ ide o odvolaní obžalovaného vytykané hodnotenie dôkazov v prejednávacom prípade, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

V prvom rade odvolací súd k námietkam obhajoby vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov považuje za potrebné uviesť, že sa nestotožňuje s dôvodnosťou námietky obhajoby, podľa ktorej vo veci neboli produkované žiadne priame dôkazy vo vzťahu ku skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. V prejednávacom prípade sú priamymi dôkazmi výpoveď obžalovaného a výpoveď poškodenej. Keďže skutok sa mal stať len medzi týmito dvoma osobami bez prítomnosti ďalšej osoby, okresný súd tak stál pred úlohou posúdiť, ktorá z verzií, prezentovaných obžalovaným a poškodenou, má byť podkladom pre rozhodnutie o vine, či už odsudzujúcim alebo oslobodzujúcim rozsudkom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri ustaľovaní skutkového stavu veci vychádzal z tvrdení poškodenej. Z odôvodnenia odvolania vyplýva, že sa domáha ustálenia skutkového stavu veci na podklade tvrdení obžalovaného.

Ako vyplýva z obsahu spisu, podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd pri hodnotení dôkazov v podstate ani nestál pred otázkou, ktoré z protichodných tvrdení obžalovaného a poškodenej má byť podkladom k ustáleniu skutkového stavu veci, nakoľko zo spisového materiálu vyplýva len jedna verzia a to verzia poškodenej. Samotný obžalovaný ani neuvádzal svoju verziu, len bol toho názoru, že skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, by nebol schopný spáchať.

Na základe preskúmania veci odvolací súd tak konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje jasné poukazy na obsah vykonaných dôkazov (v neprospech aj v prospech), úvahy, ako sa s výsledkami vykonaného vysporiadal a argumenty súdu prvého stupňa, prečo pri svojom rozhodovaní o vine obžalovaného vychádzal z verzie poškodenej. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustálenou súdnou praxou (viď R 6/1970) poukázal na to ktoré dôkazy ho viedli k záveru, že podkladom na ustálenie skutkového stavu veci má byť verzia činu, prezentovaná poškodenou. Za silný argument tohto záveru súdu prvého stupňa odvolací

súd považuje argument súdu prvého stupňa, podľa ktorého výpoveď poškodenej je podporená znaleckým skúmaním, oboznámenými lekáorskými správami ako aj oboznámenou komunikáciou medzi obžalovaným a poškodenu z nasledujúcich dní po spáchaní skutku obžalovaným.

V súvislosti s argumentáciou obžalovaného odvolací súd konštatuje, že v dôvodoch odvolania nie je namietané, že by skutkové závery súdu prvého stupňa nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup súdu prvého stupňa rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca. Obhajoba v dôvodoch odvolania sa len domáha vyvedenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa, čo má vyvodit' z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery z tvrdení obžalovaného). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodit'). Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že môže upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. súdom prvého stupňa pri hodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom obhajoby o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 2 Tr. por. odvolací súd dospel k záveru, že rozsudkom súdu prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia vykazuje znaky neprimeranej prísnosti.

Na základe preskúmania veci odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu vo vzťahu ku skutočnostiam, rozhodným pre ukladanie trestu v prejednávanej príhode, sú správne zistené, z ktorého dôvodu odvolací súd po zrušení napadnutých výrokov rozsudku mohol rozhodnúť vo veci sám rozsudkom.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri rozhodovaní odvolaním napadnutých výrokov o uložených trestoch, v prípade ich spôsobu výkonu argumentoval tým, že „Zohľadniac obsah trestného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-OT/63/2021 je dôvodné ukladať nepodmiennečný trest odňatia slobody. Podľa obsahu trestného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-OT/63/2021 bol pôvodne obžalovanému doručený dňa 22.08.2021 trestný rozkaz, ktorý síce nenadobudol právoplatnosť, lebo proti nemu prokuratúra podala odpor, avšak bola ním daná obžalovanému „výstraha“, ktorú nerešpektoval, pretože v súčasnosti stíhané konanie spáchal obžalovaný po doručení tohto trestného rozkazu, teda predmetného ublíženia na zdraví sa dopustil v nepriamej recidíve, keďže napokon bol aj v trestnej veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-OT/63/2021 právoplatne odsúdený rozsudkom zo dňa 03.06.2022, právoplatným dňa 21.06.2022.“

S touto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil, pričom považuje tieto závery okresného súdu za nepreskúmateľne. Podľa názoru odvolacieho súdu zo spisového materiálu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by výslovne zakazovali uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody. Je nutné prihliadnuť na skutočnosť, že obžalovaný nebol pred spáchaním skutku, ktorý sa mu kladie za vinu súdne trestaný.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa má pri ukladaní trestov prihliadať na možnosti aby uložený trest bol čo najefektívnejší v rámci individuálnej ako aj generálnej prevencie, ako aj čo najúčinnnejšej prevýchovy páchatel'a. Vo všeobecnosti sa na páchatel'a trestného činu pôsobí, pokiaľ to okolnosti prípadu dovoľujú, miernejšou formou trestov, ako sú alternatívne prípadne podmiennečne tresty odňatia slobody. Až v prípade, že tieto tresty nemali na páchatel'a prevýchovný účinok, pristupuje sa k ukladaní najprísnejšieho možného trestu a to vo forme nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Na základe vyššie uvedeného sú podľa názoru odvolacieho súdu u obžalovaného splnené zákonné podmienky na uloženie trestu, ktorý sa mu podmiennečne odkladá. Z celého spisového materiálu odvolací súd nezistil nevyhnutnosť ukladaní nepodmienečného trestu odňatia slobody tak, ako to má na mysli § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd o treste obžalovaného rozhodol sám, pričom dospel k právnenému záveru, podľa ktorého je u obžalovaného vyrovnaný pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcimi okolnosťami, v dôsledku čoho sa obžalovanému podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. musí ukladať trest v trestnej sadzbe v rozsahu 6 mesiacov až 2 roky. Z hľadiska aplikácie ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák. (materiálne hodnotenie závažnosti činu) odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na predchádzajúcu bezúhonnosť obžalovaného, nie je možné konštatovať zvýšenie závažnosti trestného činu obžalovaného v prejednávacom prípade a že by bolo nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. ukladať obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Z toho dôvodu odvolací súd uložil obžalovanému trest tak ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

S poukazom na závery znalkyne MUDr. Slávky Lenerovej, ktoré odôvodňovali uložiť obžalovanému ochranné liečenie, a to protialkoholické ústavnou formou, vychádzajúc z konštatovania znalkyne, že obžalovaný v čase spáchania skutku trpel rozvinutou somatopsychotickou závislosťou od alkoholu u abnormnej osobnosti s prevahou emočne nestabilných rysov, teda mal poruchu kontroly užívania alkoholu a užíval ho s vysokou frekvenciou napriek tomu, že si bol vedomý závažných dôsledkov chorobného pitia a už opakovane mal poruchu ovládania hnevu, považuje odvolací súd za správny s prihliadnutím na zistené skutkové okolnosti prípadu

Rovnako s poukazom na ustanovenie § 287 ods. 1 druhá veta Tr. por. za výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedajúci a správny považuje odvolací súd aj výrok o uložených povinnostiach obžalovanému s prihliadnutím na zistené skutkové okolnosti prípadu.

Preto odvolací súd rozhodol o treste tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.